

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2017 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-128/17)

(2017/C 151/31)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE (¹);
- ewentualnie stwierdzenie częściowej nieważności tej dyrektywy, w zakresie dotyczącym ustanowienia krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonej dyrektywie następujące zarzuty:

1. Naruszenie zasady lojalnej współpracy (art. 4 ust.3 TUE).

Pozwane instytucje prowadziły prace nad przyjęciem zaskarżonej dyrektywy w sposób nieprzejrzysty, dopuszczając się nierównego traktowania państw członkowskich i narzucenia wyłącznie niektórym państwom członkowskim dodatkowych zobowiązań redukcyjnych, nieznajdujących uzasadnienia w kryterium efektywności kosztowej i przyjętych założeniach w zakresie metodologii dystrybucji zobowiązań. Narzucenie Polsce (oraz dwóm innym państwom członkowskim) – przed zawarciem ostatecznego porozumienia z Parlamentem Europejskim – nowych wartości redukcji emisji w kierunku osiągnięcia bardziej ambitnego ogólnego poziomu redukcji oznaczało, że Polska została faktycznie wykluczona z negocjacji decydujących o ostatecznym kształcie krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata.

Ponadto pozwane instytucje pozbawiły Polskę możliwości skutecznej weryfikacji danych dotyczących Polski, które były podstawą do ustalenia krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata i naruszyły w ten sposób przysługujące Polsce prawo do rozpatrzenia jej stanowiska.

2. Naruszenie zasad otwartości i przejrzystości (art. 15 TFUE) oraz brak wystarczającego uzasadnienia (art. 296 TFUE).

Rzeczpospolita Polska podnosi, że nie zostały udostępnione lub opublikowane podstawowe założenia, w oparciu o które określono krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata. Brak jest informacji na temat założeń prognostycznych dotyczących struktury technologicznej poszczególnych sektorów, na których to założeniach zostały oparte z kolei prognozy dotyczące emisji w 2030 r. Brak powyższych informacji z kolei uniemożliwia zweryfikowanie rzetelności prognoz emisji, jakie zostały przyjęte na 2030 r. Po drugie, nie jest wiadomo, na podstawie jakiej formuły został przeliczony ogólny cel zdrowotny dotyczący obniżenia śmiertelności w Unii na zobowiązanie redukcji emisji dla całej Unii oraz dla poszczególnych państw członkowskich.

W konsekwencji nie zostało przedstawione w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, które przyjęły dyrektywę, w odniesieniu do powyższych zobowiązań redukcyjnych.

3. Naruszenie obowiązków dokonania należytej analizy wpływu zaskarżonej dyrektywy na poszczególne państwa członkowskie oraz przedstawienia wystarczającej oceny skutków jej wprowadzenia w życie.

Rzeczpospolita Polska podnosi, że biorąc pod uwagę spodziewany, szeroki wpływ zobowiązań do redukcji emisji na 2030 r. i następne lata na gospodarkę i społeczeństwo w państwach członkowskich, przygotowana przez Komisję ocena skutków jest niewystarczająca.

W ocenie skutków wskazano na związek pomiędzy realizacją celów dyrektywy a zmianami strukturalnymi zmierzającymi do obniżenia udziału węgla jako paliwa w sektorze energetycznym i komunalno-bytowym. Jednakże ocena skutków nie zawiera szczegółowej analizy tego, czy przewidywany wpływ realizacji zobowiązań na wybór państwa członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię będzie znaczący. Ma to istotne znaczenie, ponieważ potwierdzenie znaczącego wpływu oznaczałoby, że ustawodawca unijny powinien był przyjąć zaskarżoną dyrektywę na innej podstawie prawnej, a mianowicie na podstawie art. 192 ust. 2 TFUE, zamiast na podstawie art. 192 ust. 1 TFUE.

4. Naruszenie zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE).

Pozwane instytucje nie uwzględniły dotkliwych kosztów społeczno-gospodarczych, jakie spowoduje realizacja obowiązków w zakresie redukcji emisji poszczególnych zanieczyszczeń w perspektywie od roku 2030 w Polsce. Na skutek tego, realizacja przez Polskę zobowiązań redukcyjnych na 2030 r. i kolejne lata może nieść ze sobą negatywne, dotkliwe konsekwencje społeczno-gospodarcze. Nakłady poniesione w celu realizacji tych zobowiązań mogą okazać się niewspółmierne do spodziewanych efektów.

Określenie w dyrektywie tak wysokich krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata nie było w oczywisty sposób konieczne do osiągnięcia celów określonych w dyrektywie.

5. Naruszenie zasady równości państw członkowskich (art. 4 ust. 2 TUE) i zasady zrównoważonego rozwoju (art. 191 ust. 3 czwarte tiret w zw. z ust. 2 TFUE).

Nalożone na poszczególne państwa członkowskie obowiązki redukcji emisji w okresie od 2030 r. nie uwzględniają zróżnicowanej sytuacji ekonomicznej, uwarunkowań technologicznych i uwarunkowań społecznych państw członkowskich, w tym rozmiaru potrzeb inwestycyjnych, w różnych regionach Unii. Przy ustalaniu zobowiązań redukcyjnych zastosowano ujednoliconą metodę, w oderwaniu od rzeczywistej i zróżnicowanej sytuacji gospodarczej i społecznej poszczególnych państw członkowskich.

Ponadto ustalając krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji poszczególnych państw członkowskich na 2030 r. i kolejne lata, pozwane instytucje prawdopodobnie nie uwzględniły w należyty sposób transgranicznego napływu znacznych ilości zanieczyszczeń z obszarów leżących w bezpośrednim sąsiedztwie Unii do niektórych państw członkowskich, co może spowodować nierówne traktowanie państw członkowskich graniczących z krajami trzecimi względem państw, których problem napływu zanieczyszczeń spoza Unii nie dotyczy.

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 344, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 stycznia 2017 r. w sprawie T-577/14, Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska, wniesione w dniu 17 marca 2017 r. przez Unię Europejską, reprezentowaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-138/17 P)

(2017/C 151/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Inghelram i Á.M. Almendros Manzano, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Gascogne Sack Deutschland GmbH, Gascogne, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku;
- oddalenie jako bezzasadnego żądania Gascogne Sack Deutschland i Gascogne, wniesionego w pierwszej instancji, zasądzenia kwoty 187 571 EUR tytułem strat, które miały ponieść pozwane z powodu dodatkowych spłat gwarancji bankowej po upływie rozsądnego terminu;